

BOROVSKÁ proti Slovenskej republike
rozsudok (revízia) zo 16. februára 2016

Rozsudkom zo 16. februára 2016 Súd zrevidoval rozsudok vyhlásený 25. novembra 2014 v prípade sťažnosti č. 48554/10, ktorým rozhodol, že došlo porušeniu práva pani Márie Borovskej a pána Štefana Forraia na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru v dôsledku právnej neistoty spôsobenej rozpormi v judikatúre vnútroštátnych súdov a priznal každému 5 200 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy a spoločne 1 200 EUR z titulu nákladov a výdavkov.

Keďže jeden zo sťažovateľov, pán Forrai, zomrel ešte pred prijatím rozsudku, vláda požiadala o jeho revíziu podľa pravidla 80 Rokovacieho poriadku Súdu. Následne napriek výzve Súdu žiaden z jeho potenciálnych dedičov nevyjadril želanie pokračovať v konaní pred Súdom namiesto neho.

Súd pripomenul, že je jeho praxou vyčiarknuť sťažnosť zo zoznamu prípadov, ak žiadny dedič alebo blízky príbuzný nevyjadril želanie pokračovať v konaní. Ďalej konštatoval, že nezistil žiadne osobitné okolnosti týkajúce sa dodržiavania ľudských práv zaručených Dohovorom a jeho protokolmi, ktoré by vyžadovali pokračovať v posudzovaní sťažnosti vo vzťahu k pánovi Forraiovi. Rozhodol preto o vyčiarknutí sťažnosti zo svojho zoznamu prípadov v rozsahu, v akom sa týka tohto sťažovateľa. Ďalej potvrdil priznanie sumy 5 200 EUR z titulu nemajetkovej ujmy pani Borovskej a rozhodol, že suma 1 200 EUR, pôvodne priznaná obom sťažovateľom spoločne z titulu nákladov a výdavkov má byť vyplatená pani Borovskej.

SILÁŠOVÁ A ĎALŠÍ proti Slovenskej republike
rozsudok z 28. júna 2016

Prípád vznikol na základe sťažnosti č. 36140/10, podanej proti Slovenskej republike 3. júna 2010 dvadsiatimi slovenskými občanmi. Sťažovatelia sú vlastníkami pozemkov nachádzajúcich sa v žilinskom okrese, na ktorých bola v roku 1987 zriadená záhradková osada. Pozemky boli dané do užívania záhradkárom, ktorí sa na základe právnej úpravy prijatej v roku 1991 stali nájomcami týchto pozemkov. Podľa zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim (ďalej len „zákon č. 64/1997 Z. z.“) v znení účinnom do 31. marca 2011 v spojení s príslušnými vykonávacími predpismi bolo ročné nájomné platené záhradkármi sťažovateľom určené vo výške 0,01 EUR za meter štvorcový (aplikovateľný zákonný rámec bol s účinnosťou od 1. apríla 2011 zmenený v súvislosti s výkonom rozsudku *Urbárska obec Trenčianske Biskupice proti Slovenskej republike* z 27. novembra 2007). Sťažovatelia s odvolaním sa na znalecký posudok z roku 2010 tvrdili, že výška ročného nájomného mala predstavovať 2,66 EUR za meter štvorcový. Sťažovatelia sa podľa článku 1 Protokolu č. 1 sťažovali, že nedobrovoľný nájom ich pozemkov bol v rozpore s ich právom na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Protokolu č. 1.

V rozsudku z 28. júna 2016 Súd konštatoval, že aj keď sťažovatelia vo svojich stanoviskách kritizovali metódu určovania výšky nájomného podľa novely zákona č. 64/1997 Z. z. účinnnej od 1. apríla 2011, v skutočnosti sa nezdá, že by namietali povinné prenechanie svojich pozemkov do užívania záhradkárom podľa tejto novely. Poukázal pritom na skutočnosť, že sťažovatelia neuviedli rozdiel medzi nájomným podľa tejto novely

a trhovým nájomným a formulovali svoje nároky na spravodlivé zadosťučinenie iba vo vzťahu k povinnému prenechaniu svojich pozemkov do užívania pred touto novelou. Súd preto obmedzil posúdenie sťažnosti na povinné prenechanie pozemkov sťažovateľov do užívania podľa právnej úpravy účinnej do 31. marca 2011.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, vláda namietala, že sťažovatelia nevyčerpali vnútroštátne prostriedky nápravy, pretože po vyhlásení rozsudkov Súdu v prípade *Urbárska obec Trenčianske Biskupice* mali možnosť žalobou žiadať nájomné v súlade s princípmi stanovenými v týchto rozsudkoch a poukazovala na iný nesúvisiaci prípad, v ktorom v októbri 2010 najvyšší súd s odkazom na rozsudky v prípade *Urbárska obec Trenčianske Biskupice* zrušil rozsudok nižšieho súdu zamietajúci žalobu voči správne rozhodnutiu, ktorým bolo schválené vykonanie projektu pozemkových úprav v záhradkovej osade. Súd konštatoval, že uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sa týka pozemkových úprav a nie výšky nájomného za užívanie pozemkov a aj keď tieto dve veci priamo súvisia, nie je možné z rozhodnutia najvyššieho súdu priamo vyvodiť, že relevantnú časť odôvodnenia je možné aplikovať aj v prípadoch týkajúcich sa nájomného. Súd najmä poznamenal, že otázka nájomného je relevantná v akomkoľvek štádiu existencie povinného nájmu, pričom sporný nájomný vzťah existoval už pred vyhlásením rozsudkov Súdu v prípade *Urbárska obec Trenčianske Biskupice*, avšak spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu nijako nenaznačuje možnosť spätného požadovania primeraného nájomného. Súd sa nestotožnil ani s argumentáciou vlády o tom, že sťažnosť bola podaná po uplynutí šesťmesačnej lehoty na podanie sťažnosti. Námietky vlády preto zamietol a vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti, Súd konštatoval, že nebolo sporné, že povinné prenechanie pozemkov sťažovateľov do užívania záhradkárom predstavuje zásah, ktorý sledoval „legitímny cieľ“ vo „verejnom záujme“, a že jediným sporným bodom bola otázka, či bola alebo nebola nastolená spravodlivá rovnováha medzi požiadavkami všeobecného záujmu a záujmami jednotlivca. Súd pripomenul, že v prípade *Urbárska obec Trenčianske Biskupice*, ako aj v prípadoch ďalších záhradkových osád konštatoval, že sťažovatelia získali mimoriadne nízku náhradu za prenechanie svojich pozemkov do užívania záhradkárom, a že nepostrehol žiaden prvok verejného záujmu, ktorý by ospravedlňoval tak nízku sumu nájomného. Dospel preto k záveru, že povinné prenechanie užívania pozemkov bolo nezlučiteľné s právom na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Protokolu č. 1. V posudzovanom prípade *Silášová a ďalší* mali sťažovatelia podľa zákona aplikovateľného v príslušnom období nárok na nájomné vo výške 0,01 EUR za meter štvorcový za rok. Strany sa však nezhodli na výške trhového nájomného. Súd konštatoval, že podľa ich vyjadrení sa primeraná výška ročného nájomného za pozemky sťažovateľov pohybovala v rozmedzí od 0,38 EUR do 2,66 EUR za meter štvorcový. Uviedol, že aj keby zobral do úvahy najnižšiu sumu uznanú vládou (0,38 EUR), výška nájomného, na ktoré mali sťažovatelia nárok (0,01 EUR) by predstavovala menej ako tri percentá tejto sumy. Súd nezistil žiaden náznak, že by boli pri rozhodovaní o nájomnom brané do úvahy nejaké trhové faktory, ani nenašiel žiadne zdôvodnenie pre takýto značný rozdiel. Dospel preto k záveru, že podmienky povinného prenechania pozemkov sťažovateľov do užívania na základe zákona účinného do 31. marca 2011 porušili právo sťažovateľov na pokojné užívanie majetku, a preto **došlo k porušeniu článku 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru.**

Sťažovatelia požadovali náhradu majetkovej škody vo výške 507 416 EUR, ďalej pre každého 200 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy a 2 465, 27 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov v konaní. Súd jednotlivým sťažovateľom priznal sumy pokrývajúce náhradu majetkovej škody, pohybujuce sa od 60 EUR do 16 600 EUR, spolu vo výške

67 030 EUR. Náhradu nemajetkovej ujmy priznal v požadovanej výške 200 EUR každému zo sťažovateľov. Okrem toho priznal sťažovateľom 2 000 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok ich nárokov zamietol.

ČIČMANEC proti Slovenskej republike rozsudok z 28. júna 2016

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 65302/11, podanej proti Slovenskej republike 13. októbra 2011 slovenským občanom, pánom Jánom Čičmancom. Ústavný súd v apríli 2011 odmietol sťažnosť sťažovateľa na nespravodlivosť občianskoprávneho konania týkajúceho sa jeho nehnuteľnosti, na dĺžku tohto konania a obmedzenie jeho vlastníckych práv. Ústavný súd nezistil žiadnu nespravodlivosť v konaní a konštatoval, že závery všeobecných súdov boli dostatočne odôvodnené a neboli svojvoľné. Pokiaľ ide o dĺžku konania, ústavný súd rozhodol s odkazom na svoju ustálenú prax, že sťažnosť bola podaná oneskorene, pretože bola podaná po nadobudnutí právoplatnosti rozsudkov všeobecných súdov vo veci samej a v čase jej podania sa už konalo iba o otázke trov konania. Sťažovateľ namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé konanie zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru v konaní o jeho ústavnej sťažnosti v dôsledku skutočnosti, že ústavný súd mu nedoručil vyjadrenia dotknutých všeobecných súdov. Ďalej sa sťažoval na dĺžku občianskoprávneho konania týkajúceho sa jeho nehnuteľnosti a nespravodlivosť tohto konania. Sťažovateľ sa tiež sťažoval podľa článku 1 Protokolu č. 1, že bol obmedzený pri užívaní svojho majetku bez relevantného dôvodu a bez akejkoľvek náhrady.

Súd rozsudkom z 28. júna 2016 vyhlásil námietky týkajúce sa nespravodlivosti konania pred ústavným súdom a dĺžky konania týkajúceho sa sťažovateľovej nehnuteľnosti za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti na dĺžku konania, Súd sa nestotožnil s námietkou vlády, že sťažovateľ nevyčerpal vnútroštátne prostriedky nápravy v súlade s formálnymi požiadavkami. Vláda pritom poukazovala na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej tento preskúmava sťažnosti na dĺžku konania iba v tom prípade, ak konanie pred dotknutými súdmi v čase podania ústavnej sťažnosti stále prebieha. Namietala, že konanie o merite veci v sťažovateľovom prípade skončilo 9. marca 2010 a sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť až 3. mája 2010, pričom následné konanie týkajúce sa náhrady trov predstavovalo osobitný spor nesúvisiaci s meritom veci. Súd pripomenul, že v prípadoch týkajúcich sa dĺžky konania bude požiadavka, aby bola ochrana práv jednotlivca poskytnutá ústavným súdom porovnateľná s ochranou poskytovanou Súdom, splnená iba vtedy, ak bude braná do úvahy celková dĺžka konania. Poukázal na svoju judikatúru, podľa ktorej článok 6 ods. 1 Dohovoru vyžaduje, aby na všetkých stupňoch konania, vrátane konania nasledujúceho po rozsudku v merite veci, bolo rozhodnuté v primeranej lehote a poznamenal, že sťažovateľ neformuloval svoju ústavnú sťažnosť takým spôsobom, ktorý by zabránil ústavnému súdu preskúmať fázu konania týkajúcu sa trov. Súd konštatoval, že prístup ústavného súdu bol v sťažovateľovom prípade formalistický a obsahovo nezlučiteľný s prístupom Súdu preskúmať celkovú dĺžku konania. Čo sa týka namietaného porušenia článku 1 Protokolu č. 1, Súd bol toho názoru, že konanie namietané sťažovateľom nepredstavovalo osobitný druh zásahu do vlastníckych práv sťažovateľa.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti týkajúcej sa spravodlivosti konania pred ústavným súdom, Súd poznamenal, že okresný a krajský súd mali v konaní pred ústavným súdom

postavenie žalovaného a z tohto titulu predložili stanoviská, o ktorých sa sťažovateľ dozvedel až z uznesenia ústavného súdu o odmietnutí jeho sťažnosti. Cieľom týchto vyjadrení bolo ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu, predstavovali odôvodnené stanovisko o merite sťažnosti sťažovateľa a obsahovali argumenty, ktoré predtým neboli predložené. Ústavný súd síce neodkázal na tieto stanoviská vo svojom odôvodnení, avšak ani nevyslovil, že ich nezobral do úvahy. Navyše, ústavný súd v predmetnom prípade preskúmal sťažnosť sťažovateľa iba vo vzťahu k jej prijateľnosti, avšak v praxi preskúmanie sťažnosti ústavným súdom nebolo obmedzené iba na posúdenie formálnych podmienok prijateľnosti, ale v širšom rozsahu zahŕňalo aj posúdenie podstaty sťažnosti. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že došlo **k porušeniu práva na spravodlivé konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Čo sa týka dĺžky konania, Súd uviedol, že posudzované obdobie predstavovalo približne 9 rokov a 11 mesiacov na dvoch stupňoch pred všeobecnými súdmi a na ústavnom súde, na ktorý sťažovateľ podal dve sťažnosti. Poukázal na to, že často zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich podobné otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná. V dôsledku toho konštatoval, že **došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovateľ si uplatnil 10 039,34 EUR z titulu majetkovej škody a 20 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Ďalej požadoval 821,23 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a majetkovou škodou, preto zamietol tento nárok. Navyše mal za to, že konštatovanie porušenia sťažovateľovho práva na spravodlivé konanie predstavuje dostatočné zadosťučinenie za akúkoľvek nemajetkovú ujmu, ktorú mohol v tomto ohľade utrpieť. Pokiaľ ide o porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote, priznal sťažovateľovi 2 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho mu priznal 500 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

BUKOVČANOVÁ A ĎALŠÍ proti Slovenskej republike rozsudok z 5. júla 2016

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 23785/07 proti Slovenskej republike, ktorú 1. júna 2007 Súdu predložili štyria slovenskí občania. Sťažovatelia sú spoluvlastníkmi bytového domu v Bratislave – Starom meste, v ktorom sa na päť bytov vzťahoval systém regulovaného nájomného. Podľa príslušných právnych predpisov boli povinní akceptovať, že ich byty obývajú nájomcovia, pričom od nich nemohli požadovať vyššie sumy než bola maximálna výška nájomného stanovená štátom. Sťažovatelia sa podľa článku 1 Protokolu č. 1 sťažovali, že ich právo na pokojné užívanie majetku bolo porušené v dôsledku zavedenia a uplatňovania systému regulovaného nájomného. Predovšetkým tvrdili, že zásah do ich práva na pokojné užívanie majetku na nich uvalil neprimerané bremeno. Argumentovali, že regulované nájomné bolo neprimerane nízke v porovnaní s trhovým nájomným a nepokrývalo ani náklady na údržbu bytov. Ďalej sa sťažovali podľa článku 13 Dohovoru, že nemali k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy, čo sa týka ich sťažnosti podľa článku 1 Protokolu č. 1.

Rozhodnutím zo 4. januára 2012 Súd odmietol námietku podľa článku 13 Dohovoru a vyhlásil sťažnosť za čiastočne prijateľnú. Rozsudkom z 5. júla 2016 odmietol aj časť sťažnosti týkajúcu jedného z bytov, na ktorý sa regulácia nájomného prestala uplatňovať viac ako šesť mesiacov pred podaním sťažnosti.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd odkázal na svoj rozsudok v prípade *Bittó a ďalší proti Slovenskej republike* z 28. januára 2014, v ktorom posúdil systém regulovaného nájomného ako kontrolu užívania majetku sťažovateľov zo strany štátu a konštatoval, že tento zásah do majetku sťažovateľov bol „zákonný“, sledoval legitímny cieľ sociálnej politiky a bol „v súlade so všeobecným záujmom“ v zmysle druhého odseku článku 1 Protokolu č. 1. Konštatoval však, že štátne orgány pri realizácii systému regulovaného nájomného nedodrжали spravodlivú rovnováhu medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a ochranou práva sťažovateľov na majetok. V posudzovanom prípade *Bukovčanová a ďalší* Súd uviedol, že mu neboli poskytnuté informácie umožňujúce posúdiť skutočný dopad regulácie nájomného na schopnosť sťažovateľov udržiavať svoj majetok, preto vzal do úvahy rozdiel medzi najvyšším možným regulovaným nájomným a trhovou nájomnou cenou bytov. Súd poukázal na nezhodu vo vyjadreniach strán, pokiaľ ide o výšku regulovaného nájomného a trhového nájomného. Regulované nájomné podľa vlády zodpovedalo približne 42 – 52 % trhového nájomného a podľa sťažovateľov 5 – 13 % trhového nájomného. Súd konštatoval, že nebolo vyvrátené tvrdenie sťažovateľov, pokiaľ ide o pomer medzi regulovaným nájomným a trhovým nájomným v období, ktoré predchádzalo postupnému zvyšovaniu regulovaného nájomného. Ďalej uviedol, že neexistuje žiadny náznak, že postupné zvyšovanie regulovaného nájomného môže slúžiť ako základ na získanie náhrady za užívanie majetku v rámci systému regulovaného nájomného s akýmkoľvek retroaktívnym účinkom. Súd v posudzovanom prípade nenašiel dôvody na prijatie odlišného záveru o podstate námietky sťažovateľov, než aký prijal v prípade *Bittó a ďalší*, preto dospel k záveru, že štátne orgány nedodrжали spravodlivú rovnováhu medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a ochranou práva sťažovateľov na majetok. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu práv sťažovateľov podľa článku 1 Protokolu č. 1** k Dohovoru. Keďže pred Súdom prebiehalo konanie o ďalších 19 podobných sťažnostiach, týkajúcich sa 239 sťažovateľov a štátom uskutočnené legislatívne opatrenia neriešia situáciu existujúcu pred ich zavedením, Súd uviedol, že **štát bude v zmysle článku 46 Dohovoru povinný uskutočniť ďalšie opatrenia**, predovšetkým zaviesť osobitný prostriedok nápravy, ktorý umožní získať náhradu škody za zistené porušenie.

Sťažovatelia si uplatnili spoločne 468 174 EUR z titulu majetkovej škody. Okrem toho dvaja sťažovatelia požadovali po 25 000 EUR a ďalší dvaja sťažovatelia požadovali po 5 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Ďalej si uplatnili spoločne 2 323,57 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd jednotlivým sťažovateľom priznal sumy pokrývajúce náhradu majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy, pohybujúce sa od 21 900 EUR do 66 250 EUR, spolu vo výške 182 100 EUR. Okrem toho im priznal spoločne 2 000 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok ich nárokov zamietol.

RUDOLFER proti Slovenskej republike rozsudok z 5. júla 2016

Prípád vznikol na základe sťažnosti č. 38082/07, podanej proti Slovenskej republike 20. augusta 2007 slovenským občanom, pánom Tomášom Rudolferom. Sťažovateľ je vlastníkom bytového domu v Bratislave – Ružinov, v ktorom sa na deväť bytov vzťahoval systém regulovaného nájomného. Podľa príslušných právnych predpisov bol povinný akceptovať, že jeho byty obývajú nájomcovia, pričom od nich nemohol požadovať vyššie sumy než bola maximálna výška nájomného stanovená štátom. Sťažovateľ sa podľa článku 1 Protokolu č. 1 sťažoval, že jeho právo na pokojné užívanie majetku bolo porušené v dôsledku zavedenia a uplatňovania systému regulovaného nájomného. Predovšetkým tvrdil, že zásah do

jeho práva na pokojné užívanie majetku na neho uvalil neprimerané bremeno. Argumentoval, že regulované nájomné bolo neprimerane nízke v porovnaní s trhovým nájomným a nepokrývalo ani náklady na údržbu bytov. Ďalej sa sťažoval podľa článku 13 Dohovoru, že nemal k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy, čo sa týka jeho sťažnosti podľa článku 1 Protokolu č. 1.

Rozhodnutím zo 4. januára 2012 Súd odmietol námietku podľa článku 13 Dohovoru a vyhlásil sťažnosť za čiastočne prijateľnú. Rozsudkom z 5. júla 2016 odmietol aj časť sťažnosti týkajúcu sa dvoch bytov, na ktoré sa regulácia nájomného prestala uplatňovať viac ako šesť mesiacov pred podaním sťažnosti.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd odkázal na svoj rozsudok v prípade *Bittó a ďalší proti Slovenskej republike* z 28. januára 2014, v ktorom posúdil systém regulovaného nájomného ako kontrolu užívania majetku sťažovateľov zo strany štátu a konštatoval, že tento zásah do majetku sťažovateľov bol „zákonný“, sledoval legitímny cieľ sociálnej politiky a bol „v súlade so všeobecným záujmom“ v zmysle druhého odseku článku 1 Protokolu č. 1. Konštatoval však, že štátne orgány pri realizácii systému regulovaného nájomného nedodrжали spravodlivú rovnováhu medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a ochranou práva sťažovateľov na majetok. V posudzovanom prípade *Rudolfer* Súd uviedol, že mu neboli poskytnuté informácie umožňujúce posúdiť skutočný dopad regulácie nájomného na sťažovateľovu schopnosť udržiavať svoj majetok, preto vzal do úvahy rozdiel medzi najvyšším možným regulovaným nájomným a trhovou nájomnou cenou bytov. Súd poukázal na nezhodu vo vyjadreniach strán, pokiaľ ide o výšku trhového nájomného a pomer, v akom bolo regulované nájomné k trhovému nájomnému. Regulované nájomné podľa vlády zodpovedalo približne 50 – 74 % trhového nájomného v roku 2015 a podľa sťažovateľa 9 – 12 % trhového nájomného v roku 2007. Súd konštatoval, že nebolo vyvrátené tvrdenie sťažovateľa, pokiaľ ide o pomer medzi regulovaným nájomným a trhovým nájomným v období, ktoré predchádzalo postupnému zvyšovaniu regulovaného nájomného. Ďalej uviedol, že neexistuje žiadny náznak, že postupné zvyšovanie regulovaného nájomného môže slúžiť ako základ na získanie náhrady za užívanie majetku v rámci systému regulovaného nájomného s akýmkoľvek retroaktívnym účinkom. Súd v posudzovanom prípade nenašiel dôvody na prijatie odlišného záveru o podstate sťažovateľovej námietky, než aký prijal v prípade *Bittó a ďalší*, preto dospel k záveru, že štátne orgány nedodrжали spravodlivú rovnováhu medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a ochranou sťažovateľovho práva na majetok. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 1 Protokolu č. 1** k Dohovoru. Keďže pred Súdom prebiehalo konanie o ďalších 19 podobných sťažnostiach, týkajúcich sa 239 sťažovateľov a štátom uskutočnené legislatívne opatrenia neriešia situáciu existujúcu pred ich zavedením, Súd uviedol, že **štát bude v zmysle článku 46 Dohovoru povinný uskutočniť ďalšie opatrenia**, predovšetkým zaviesť osobitný prostriedok nápravy, ktorý umožní získať náhradu škody za zistené porušenie.

Sťažovateľ si uplatnil 428 585,40 EUR z titulu majetkovej škody a 40 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Ďalej požadoval 2 323,57 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd sťažovateľovi priznal sumu 158 900 EUR pokrývajúcu náhradu majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy. Okrem toho mu priznal 2 000 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

KRAHULEC proti Slovenskej republike rozsudok z 5. júla 2016

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 19294/07, podanej proti Slovenskej republike 30. apríla 2007 slovenským občanom, pánom Štefanom Krahulcom. Sťažovateľ je vlastníkom bytového domu v Piešťanoch, v ktorom sa na štyri byty vzťahoval systém regulovaného nájomného. Podľa príslušných právnych predpisov bol povinný akceptovať, že jeho byty obývajú nájomcovia, pričom od nich nemohol požadovať vyššie sumy než bola maximálna výška nájomného stanovená štátom. Sťažovateľ sa podľa článku 1 Protokolu č. 1 sťažoval, že jeho právo na pokojné užívanie majetku bolo porušené v dôsledku zavedenia a uplatňovania systému regulovaného nájomného. Predovšetkým tvrdil, že zásah do jeho práva na pokojné užívanie majetku na neho uvalil neprimerané bremeno. Argumentoval, že regulované nájomné nepokrývalo ani náklady na údržbu bytov. Ďalej sa sťažoval podľa článku 13 Dohovoru, že nemal k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy, čo sa týka jeho sťažnosti podľa článku 1 Protokolu č. 1.

Rozhodnutím zo 7. júna 2011 Súd odmietol námietku podľa článku 13 Dohovoru a vyhlásil sťažnosť za čiastočne prijateľnú.

Pokiaľ ide o podstatu sťažnosti, Súd v rozsudku z 5. júla 2016 odkázal na svoj rozsudok v prípade *Bittó a ďalší proti Slovenskej republike* z 28. januára 2014, v ktorom posúdil systém regulovaného nájomného ako kontrolu užívania majetku sťažovateľov zo strany štátu a konštatoval, že tento zásah do majetku sťažovateľov bol „zákonný“, sledoval legitímny cieľ sociálnej politiky a bol „v súlade so všeobecným záujmom“ v zmysle druhého odseku článku 1 Protokolu č. 1. Konštatoval však, že štátne orgány pri realizácii systému regulovaného nájomného nedodrжали spravodlivú rovnováhu medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a ochranou práva sťažovateľov na majetok. V posudzovanom prípade *Krahulec* Súd uviedol, že mu neboli poskytnuté informácie umožňujúce posúdiť skutočný dopad regulácie nájomného na sťažovateľovu schopnosť udržiavať svoj majetok, preto vzal do úvahy rozdiel medzi najvyšším možným regulovaným nájomným a trhovou nájomnou cenou bytov. Súd poukázal na nezhodu vo vyjadreniach strán, pokiaľ ide o výšku trhového nájomného a pomer, v akom bolo regulované nájomné k trhovému nájomnému. Regulované nájomné podľa vlády zodpovedalo približne 44 – 50 % trhového nájomného v roku 2010 a podľa sťažovateľa 2 – 5,5 % trhového nájomného v roku 1999 a 15 – 20 % trhového nájomného v roku 2004. Súd konštatoval, že nebolo vyvrátené tvrdenie sťažovateľa, pokiaľ ide o pomer medzi regulovaným nájomným a trhovým nájomným v období, ktoré predchádzalo postupnému zvyšovaniu regulovaného nájomného. Ďalej uviedol, že neexistuje žiadny náznak, že postupné zvyšovanie regulovaného nájomného môže slúžiť ako základ na získanie náhrady za užívanie majetku v rámci systému regulovaného nájomného s akýmkoľvek retroaktívnym účinkom. Súd v posudzovanom prípade nenašiel dôvody na prijatie odlišného záveru o podstate sťažovateľovej námietky, než aký prijal v prípade *Bittó a ďalší*, preto dospel k záveru, že štátne orgány nedodrжали spravodlivú rovnováhu medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a ochranou sťažovateľovho práva na majetok. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 1 Protokolu č. 1** k Dohovoru. Keďže pred Súdom prebiehalo konanie o ďalších 19 podobných sťažnostiach, týkajúcich sa 239 sťažovateľov a štátom uskutočnené legislatívne opatrenia neriešia situáciu existujúcu pred ich zavedením, Súd uviedol, že **štát bude v zmysle článku 46 Dohovoru povinný uskutočniť ďalšie opatrenia**, predovšetkým zaviesť osobitný prostriedok nápravy na účel poskytnutia skutočnej efektívnej nápravy za zistené porušenie.

Sťažovateľ si uplatnil 328 000 EUR z titulu majetkovej škody a 25 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Ďalej požadoval 3 580,91 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd sťažovateľovi priznal sumu 64 800 EUR pokrývajúcu náhradu majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy. Okrem toho mu priznal 3 000 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

MAJTAN proti Slovenskej republike rozsudok z 19. júla 2016

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 32273/12, podanej proti Slovenskej republike 23. mája 2012 slovenským občanom, pánom Stanislavom Majtanom. Vo svojej sťažnosti namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru, dĺžkou konania o troch navzájom prepojených nárokoch, ktoré sa týkali práva sťažovateľa na styk s dieťaťom, jeho žiadosti o zverenie dieťaťa do starostlivosti a výživného. Konanie sa začalo v marci 2003 a skončilo vo februári 2013, pričom konanie v merite prebiehalo na dvoch stupňoch a niekoľkokrát aj na najvyššom súde, ktorý rozhodoval o námietkach sťažovateľa, týkajúcich sa zaujatosti sudcov. Dĺžkou namietaného konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ten v októbri 2011 odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Poukázal na zložitosť veci, opakované výzvy na predloženie znaleckého posudku a správanie sťažovateľa v konaní. V postupe okresného súdu nezistil zbytočné prietahy v konaní.

Súd rozsudkom z 19. júla 2016 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich podobné otázky ako predmetný prípad. Poznamenal, že to, čo bolo pre sťažovateľa v hre, vyžadovalo zo strany dotknutých orgánov osobitnú pozornosť. Akceptoval, že prípad možno považovať za zložitý, keďže sa týkal troch navzájom prepojených nárokov, a že bolo nevyhnutné získať znalecké posudky, ako aj že sťažovateľ svojím správaním prispel k dĺžke konania. Na druhej strane Súd poznamenal, že okresný súd musel v merite veci rozhodovať dvakrát, keďže jeho prvý rozsudok bol zrušený na základe odvolania, a že jeho predbežné opatrenie týkajúce sa styku sťažovateľa s dieťaťom bolo zrušené na základe odvolania dvakrát. Súd bol toho názoru, že konanie bolo predĺžené z dôvodu, že okresný súd musel o niektorých záležitostiach rozhodovať opakovane. So zreteľom na to, čo bolo pre sťažovateľa v hre, aj napriek skutkovej a procesnej zložitosti veci dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. V dôsledku toho konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľ požadoval 30 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy. Okrem toho požadoval 2 000 EUR ako náhradu za výdavky a náklady vynaložené v konaní pred vnútroštátnymi súdmi a pred Súdom, vrátane 37,23 EUR za poštovné. Súd sťažovateľovi priznal 1 900 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 100 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

ADAM proti Slovenskej republike
rozsudok z 26. júla 2016

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 68066/12, podanej proti Slovenskej republike 22. októbra 2012 slovenským občanom, pánom Jaroslavom Adamom. Sťažovateľ namietal porušenie článku 3 a 13 Dohovoru a sťažoval sa, že počas zadržania s ním bolo zo strany polície zle zaobchádzané, že jeho tvrdenia neboli dostatočne vyšetrené, a že nemal v tomto ohľade k dispozícii účinný prostriedok nápravy. Namietal tiež porušenie článku 14 v spojení s článkami 3 a 13 Dohovoru a tvrdil, že jeho etnický pôvod bol rozhodujúcim faktorom pri zlom zaobchádzaní, ktorému bol vystavený počas zadržania a že bol dôvodom, pre ktorý nedošlo k riadnemu vyšetrovaniu vo veci.

Skutkové okolnosti prípadu možno zhrnúť nasledovne. Sťažovateľ rómskeho pôvodu, v tom čase 16-ročný, bol 18. decembra 2010 večer zadržaný spolu s dvoma ďalšími osobami pre podozrenie z napadnutia 12-ročného chlapca a odcudzenie mobilného telefónu. Sťažovateľ a jeho spoločníci boli predvedení na obvodné oddelenie polície, kde boli zadržávaní v samostatných kancelárskych miestnostiach. Nasledujúci deň v skorých ranných hodinách boli sťažovateľ a jeho spoločníci obvinení z lúpeže. V ten istý deň bol sťažovateľ predvedený pred vyšetrovateľa a vypočutý v prítomnosti matky a ustanoveného povinného obhajcu, pričom sa nijak nezmienil o zlom zaobchádzaní. Následne bol umiestnený do cely predbežného zadržania a neskôr prepustený. Dňa 20. decembra 2010 sa sťažovateľova matka dostavila pred vyšetrovateľa a ani pri tejto príležitosti nebolo zlé zaobchádzanie spomenuté. Dňa 21. decembra 2010 sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, avšak zlé zaobchádzanie v nej nespomenul. Uznesenie o začatí trestného stíhania voči sťažovateľovi bolo v januári 2011 zrušené. Medzitým podal sťažovateľ trestné oznámenie proti príslušníkom obvodného oddelenia polície pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa. Uviedol, že bol na neho vyvíjaný nátlak, aby sa priznal, že bol fackovaný a udieraný do hlavy, a že po celý čas musel stáť bez toho, aby mu bolo umožnené sadnúť si alebo ľahnúť a nebolo mu poskytnuté jedlo a voda. Uviedol tiež, že jeho zákonní zástupcovia neboli o jeho zadržaní upovedomení, v dôsledku čoho nemohli byť prítomní. Predložil lekársku správu z 19. decembra 2010, podľa ktorej lekár konštatoval minimálny opuch a pomliaždenie ľavého líca bez prítomnosti hematómu. Časť trestného oznámenia, týkajúcu sa údajného zlého fyzického zaobchádzania preskúmala Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR, ktorá trestné oznámenie odmietla. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť na prokuratúru a následne dvakrát podal podnet na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o odmietnutí sťažnosti. Generálna prokuratúra sťažnosť a podnety odmietla. Časť trestného oznámenia sťažovateľa týkajúca sa neinformovania zákonných zástupcov a neposkytnutia vody a jedla bola postúpená okresnému riaditeľstvu polície, ktoré nezistilo žiadne pochybenia orgánov činných v trestnom konaní. Prípacom sťažovateľa sa zaoberal aj ústavný súd na základe ústavnej sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v apríli 2012 odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Konštatoval, že sťažovateľ nemá právo na to, aby bola tretia osoba trestne stíhaná, a že právo podať trestné oznámenie zahŕňa iba právo na to, aby sa ním orgány činné v trestnom konaní zaoberali, čo aj bolo uskutočnené. Ďalej uviedol, že sťažovateľ sa na údajné zlé zaobchádzanie nestožoval ani pred vyšetrovateľom 19. decembra 2010, ani v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

Súd rozsudkom z 26. júla 2016 vyhlásil za prijateľné námietky sťažovateľa podľa článku 3 a 13 Dohovoru s tým, že námietku vlády, týkajúcu sa nevyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy (prostredníctvom žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 171/1993 Z.

z. o Policajnom zbore a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci) pripojil k podstate sťažnosti podľa článku 3 Dohovoru. Pokiaľ ide o namietané porušenie článku 14 Dohovoru, Súd konštatoval, že tvrdenia sťažovateľa mali vážny a všeobecný charakter, neobsahovali žiadne individuálne prvky, ktoré by bolo možné pričítať policajtom alebo by boli iným spôsobom spojené s okolnosťami sťažovateľovho prípadu, a že sťažovateľ nepreukázal, že by zaobchádzanie s ním počas jeho zadržania a následné vyšetrovanie boli diskriminačné. Dospel preto k záveru, že zvyšok sťažnosti je zjavne nepodložený a vyhlásil ho za neprijateľný.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd poukázal na nezrovnalosti medzi podaniami sťažovateľa. Ďalej konštatoval, že kým sťažovateľove tvrdenia sú všeobecné, bez ďalších dôkazov na ich podporu, vláda poskytla vysvetlenie pre sťažovateľov stav a záznamy ňou preložené sa zdajú byť detailné a systematické. Poukázal tiež na skutočnosť, že sťažovateľ sa oficiálne sťažoval na zlé zaobchádzanie až po 17 dňoch a svoje tvrdenia, že jeho matka sa v jeho mene sťažovala už skôr, nepodložil žiadnymi dôkazmi. Vzhľadom na uvedené Súd považoval vysvetlenie vlády za prijateľné. Nemal preto za preukázané, že sťažovateľ bol na obvodnom oddelení polície skutočne vystavený fackaniu do tváre. Konštatoval, že nebolo možné dospieť k záveru, že sťažovateľ bol podrobený zlému zaobchádzaniu, keďže rozpor s článkom 3 Dohovoru buď nebol preukázaný (odopieranie tekutín, psychický nátlak), alebo nedosiahol minimálnu mieru pre právnu ochranu podľa článku 3 Dohovoru (do určitej miery odopieranie jedla). Rozhodol, že **nedošlo k porušeniu článku 3 Dohovoru v jeho hmotnej časti**. Pokiaľ ide o procesnú časť článku 3 Dohovoru, Súd bol toho názoru, že sťažovateľove tvrdenia týkajúce sa zlého zaobchádzania boli dostatočne hodnoverné na to, aby boli príslušné orgány povinné vyšetriť ich súlad s požiadavkami článku 3 Dohovoru. Konštatoval, že príslušné orgány namiesto vyšetrovania sťažovateľových tvrdení o zlom zaobchádzaní z vlastnej iniciatívy preniesli dôkazné bremeno na sťažovateľa. Ďalej poukázal na to, že vnútroštátne orgány neuskutočnili žiadne kroky s cieľom odstrániť nezrovnalosti v jednotlivých verziách týkajúcich sa príčin opuchu na sťažovateľovom líci. Okrem toho konštatoval, že zvyšná časť sťažovateľovho trestného oznámenia, týkajúca sa neinformovania jeho právnych zástupcov o jeho zadržaní, neposkytnutia vody a jedla počas jeho zadržania a jeho nevypočutia ihneď po zadržaní, bola bez ďalšieho vysvetlenia odmietnutá so záverom, že neboli zistené žiadne pochybenia orgánov činných v trestnom konaní a ani ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevenoval pozornosť. Súd preto dospel k záveru, že príslušné orgány neurobili všetko, čo by bolo možné od nich rozumne očakávať, aby vyšetrili sťažovateľove tvrdenia týkajúce sa zlého zaobchádzania a následne vyvodili dôsledky. Konštatoval **porušenie článku 3 Dohovoru v jeho procesnej časti**. Vzhľadom na tento záver Súd nepovažoval za nevyhnutné samostatne posudzovať námietku podľa článku 13 Dohovoru.

Sťažovateľ požadoval 15 000 EUR za nemajetkovú ujmu. Okrem toho požadoval 648,25 EUR za náklady právneho zastupovania vynaložené v konaní pred vnútroštátnymi orgánmi, 4 600 EUR za náklady právneho zastupovania vynaložené pred Súdom a 322 EUR za administratívne výdavky. Súd sťažovateľovi priznal 1 500 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy a 3 000 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

GREŠÁKOVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 22. novembra 2016

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 77164/12, podanej proti Slovenskej republike 20. marca 2015 slovenskou občiankou, pani Máriou Grešákovou. Vo svojej sťažnosti

namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru dĺžkou občianskoprávneho konania, v ktorom sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného uzavrieť s ňou zmluvu týkajúcu sa prevodu bytu. Sťažovateľka okrem toho podľa článku 13 Dohovoru namietala, že vo vzťahu k dĺžke napadnutého konania nemala k dispozícii účinný prostriedok nápravy. Dĺžkou napadnutého konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd ju však v októbri 2012 odmietol z dôvodu, že sťažovateľka vo vzťahu k namietaným priet'ahom nepodala predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov. Poznamenal pritom, že dĺžka priet'ahov v posudzovanom prípade bola kratšia než v prípade *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike* (rozsudok Súdu z 12. júna 2012) alebo v iných podobných prípadoch.

Súd rozsudkom z 22. novembra 2016 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá s poukazom na závery ústavného súdu namietala, že vzhľadom na kratšie priet'ahy v posudzovanom konaní než v prípadoch predtým posudzovaných Súdom, bola požiadavka pred podaním ústavnej sťažnosti podať sťažnosť predsedovi okresného súdu oprávnená. Súd poznamenal, že podobný argument, ktorý však Súd nepresvedčil, vláda vzniesla v prípade *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike*, v ktorom namietala, že využitie sťažnosti podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch sa nevyžaduje v prípadoch, kedy je dĺžka konania „extrémna“ alebo „zjavne neprimeraná“, za predpokladu, že sa sťažovateľ aktívne domáhal jeho urýchlenia. Navyše prístup navrhovaný vládou bol podľa Súdu obmedzený na vnútroštátny koncept priet'ahov pričítateľných jednotlivému súdu, avšak priet'ahy sa môžu vyskytnúť na rôznych stupňoch konania alebo aj pred rôznymi súdmi konajúcimi v jednej veci na tom istom stupni. V tejto súvislosti pripomenul, že v prípadoch týkajúcich sa dĺžky konania bude požiadavka, aby bola ochrana práv jednotlivca poskytnutá ústavným súdom porovnateľná s ochranou poskytovanou Súdom, splnená iba vtedy, ak bude braná do úvahy celková dĺžka konania. Súd preto nenašiel dôvody, aby v posudzovanom prípade dospel k inému záveru než v prípade *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike*.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich podobné otázky ako predmetný prípad. Poznamenal, že v predmetnom prípade konanie začalo 17. decembra 2008 a v septembri 2015 (po oznámení sťažnosti vláde) stále prebiehalo. Súd preto dospel k záveru, že dĺžka predmetného konania bola prehnaná a konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Okrem toho Súd s poukazom na svoje závery týkajúce sa vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy vo vzťahu k sťažnosti podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru konštatoval aj **porušenie článku 13 Dohovoru**, keď dospel k záveru, že za daných okolností sťažovateľka nemala k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Sťažovateľka požadovala 1 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho požadovala 323,50 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov vynaložených v konaní ústavným súdom a 285,31 EUR v konaní pred Súdom. Súd sťažovateľke priznal požadovaných 1 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Z titulu nákladov a výdavkov jej priznal 600 EUR.

MAXIAN A MAXIANOVÁ proti Slovenskej republike
rozsudok z 20. decembra 2016

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 65579/14, podanej proti Slovenskej republike 26. septembra 2014 slovenskými občanmi, pánom Jánom Maxianom a pani Ivetou Maxianovou. Sťažovatelia sa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažovali na neprimeranú dĺžku konania o zaplatenie peňažnej sumy. Konanie prebiehalo od apríla 2005, pričom bolo dva krát prerušené do rozhodnutia v inom súvisiacom konaní. Sťažovatelia podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru taktiež namietali, že konanie pred odvolacím súdom, ktorý potvrdil rozhodnutie o prerušení konania, bolo nespravodlivé. Sťažovatelia sa dvakrát sťažovali na dĺžku konania podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd prvú sťažnosť odmietol v septembri 2010 ako zjavne neopodstatnenú. Poukázal na skutočnosť, že súdne konanie bolo prerušené od roku 2006 do roku 2009 a v čase mimo prerušenia súdneho konania nezistil dôvod na prijatie sťažnosti v súvislosti s namietanými priet'ahmi v konaní okresného súdu. Druhú sťažnosť sťažovateľov ústavný súd uznesením z júna 2014 z analogických dôvodov opätovne odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Posúdil postup okresného súdu v období nasledujúcom po rozhodnutí o prvej ústavnej sťažnosti do septembra 2012, keď okresný súd druhý krát prerušil konanie a zistil obdobie nečinnosti okresného súdu predstavujúce 4 mesiace, ktoré podľa jeho názoru samo o sebe neporušilo právo sťažovateľa na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Súd rozsudkom zo 20. decembra 2016 vyhlásil sťažnosť na dĺžku konania podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru za čiastočne prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovatelia stratili status poškodenej osoby, pretože ústavný súd im v apríli 2003 priznal odškodnenie v konaní, kvôli ktorému bolo namietané konanie prvý krát prerušené, vo výške 2 656 EUR. Na druhej strane na základe námietky vlády sťažnosť týkajúca sa obdobia od 27. septembra 2007 do 10. novembra 2008 vyhlásil za neprijateľnú z dôvodu nevyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy. Sťažnosť na ďalší priebeh namietaného konania po 16. januári 2014 (kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým bolo druhý krát prerušené) bola predčasná, keďže sťažovatelia podali ústavnú sťažnosť na dĺžku konania, kvôli ktorému bolo namietané konanie druhý krát prerušené a konanie pred ústavným súdom stále prebiehalo. Aj keď Súd vzal do úvahy iba obdobia, počas ktorých namietané konanie skutočne prebiehalo a vylúčil obdobie od 27. septembra 2007 do 10. novembra 2008, ako aj obdobie od 16. januára 2014, poznamenal, že dĺžka konania aj tak prekročila 7 rokov na dvoch stupňoch konania. Sťažnosť preto v tejto časti nepovažoval za zjavne nepodloženú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich podobné otázky ako predmetný prípad. Ďalej poznamenal, že ak by aj akceptoval tvrdenia o zložitosti veci a prispení sťažovateľov k dĺžke konania, nemôže dĺžku relevantného obdobia považovať za odôvodnenú. V dôsledku toho konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovatelia požadovali spoločne 16 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho požadovali 697,66 EUR za náklady a výdavky vynaložené pred ústavným súdom, 413,58 EUR za podanie sťažnosti pred Súdom, 360 EUR za náklady na preklad a za trovy právneho zastúpenia 20 % zo sumy, ktorú im prizná Súd z titulu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Súd sťažovateľom priznal spoločne 2 700 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 600 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok ich nárokov zamietol.